మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

టైము పదకొండు గంటలవుతుండగా అమ్మాజీ శుభ్రంగా స్నానం చేసి వుతికిన చీర కట్టుకుని దారపుండలు, సగం అల్లిన లేసూ, సూదులూ తీసుకుని వచ్చి గోడవారగా చతికిలబడి "ఏం చేస్తున్నారండీ, కాఫీగానీ పెట్టిమ్మంటారా?" అంది చిరునవ్వుతో.

నెట్‌లో ఏదో చూస్తూ కూర్చున్న మహా వెనక్కు తిరిగి అదేం వద్దు కానీ "ఏంటవి?" అంది అమ్మాజీ చేతిలోని లేసుని, దారాల్ని చూస్తూ.

"లేసులండి" అంది అమ్మాజీ.

మహా వచ్చి అమ్మాజీ పట్టుకున్న లేసుల్ని చూస్తూ "ఇదంతా నువ్వే అల్లావా..భలేగా వుంది" అంది ఆశ్చర్యంగా.

అమ్మాజీ సిగ్గుగా నవ్వింది.

"నేనేం అల్లుతానండీ, మా అమ్మ ఇంకా బాగా అల్లేదండి." అంది తల్లిని తలచుకుని విచారంగా.

"ఇప్పుడెక్కడున్నారావిడ?"

"లేదండి. నా చిన్నతనానే చచ్చిపోయిందండి. టి.బి. బతికేం చేస్తదిలెండి. అన్నీ కష్టాలే" అంది అమ్మాజీ.

మహాకి నిన్న సుబ్బా మాట్లాడిన మాటలు గుర్తొచ్చాయి.

"ఇక్కడివాళ్ళు బీదవాళ్ళేకానీ లేకివాళ్ళు కాదు."

అవును. తనొచ్చి ఇన్ని రోజులయింది. అమ్మాజీ తనకి అన్నివిధాలా తోడ్పాటుగా వుంటున్నది. కానీ తను ఆమె గురించి తెలుసుకునే ప్రయత్నమే చెయ్యలేదు. ఆమె ఒక్కతే వుంటుంది. ఆమె కోసం ఎవరూ రారు, పోరు. మెడలో పసుపుతాడులో మంగళసూత్రం వుంటుంది. మరి ఆమె భర్త ఎవరో ఇంతవరకూ కనపడలేదు.

"అమ్మాజీ!"

"ఏంటండీ?" అమ్మాజీ చేతులు లాఘవంగా కదులుతూ లేసుని అల్లుతున్నాయి.

"నీకెవరూ లేరా?"

అమ్మాజీ తలెత్తి ఆశ్చర్యంగా మహావైపు చూసింది.

"ఎందుకలా అడిగారు?" అంది తిరిగి.

"అంటే.. అంటే ఇలా అడిగానని ఏమీ అనుకోకు. నేను వచ్చాక నీకోసం ఎవరూ వచ్చినట్లు కనపడలేదు - అందుకని" అంది అమ్మాజీ నవ్వుతూ. ఆ నవ్వులో విషాదముంది.

"అంటే మీ ఆయన."

"లేడండి"

"చచ్చిపోయాడా?" బెరుకుగా అడిగింది మహా.

"లేదండి. నిక్షేపంగా వున్నాడు. దానవాయిపేటలో మూడంతస్తుల మేడ."

"వదిలేసాడా?"

"వదిలేయటానికి ఆడు నన్ను తాళికట్టి పెళ్ళిచేసుకున్నాడేంటి, దొంగసచ్చినోడు" అంది అమ్మాజీ కోపంగా.

మహాని అమ్మాజీ జవాబులు ఇంకా తికమకకి గురి చేస్తున్నాయి.

అమ్మాజీ మహా మొహం చూసి పకపకా నవ్వింది.

"నాకు తెల్సండి. మీరు నా మాటలకి తికమక పడిపోతున్నారు. నా మెళ్ళో మంగళసూత్రాలు చూసి. ఇయ్యి ఆడు కట్టలేదండి. నేనే కట్టుకున్నాను. మన బతుకు మనం బతికినా జనం బతకనియ్యరు కదండీ. అందుకు."

మహా అలానే చూస్తూ కూర్చుంది.

"ఇంతకీ నా సంగతేంటో కావాలి మీకు - అదేం సినిమా కాదండి. అందులో డూయట్లు - సీనరీలు వుండవండి. ఈ గోదారంత కన్నీళ్ళుంటాయి. యింటారా మరి."

"నువ్వు చెబితే."

"మా వూరెక్కడో కాదండి. యిక్కడే ఇదే దానవాయి పేట. మా అమ్మా నాన్నా పెద్ద ఆస్తిమంతులు కాదుగానీ మర్యాదస్తులు. మా నాన్న యిక్కడే పేపరు మిల్లులో పని చేసేవాడు. నాకిద్దరు తమ్ముళ్ళు. దానవాయిపేటలో మా నాన్న అన్నదమ్ములతోపాటూ మా తాతగారి సరంభి యింట్లో మాకో రెండుగదుల వాటా వచ్చింది. బాగానే జరిగిపోయేది. మా అమ్మపేరు నాగరత్నం. ఎప్పుడూ భుజాల్నిండా కొంగు కప్పుకుని పనయ్యాక లేసులల్లుతుండేది. నేను ఎనిమిదో క్లాసు చదువుతుండగా ఏదో మిషనులో పడి మా నాన్న చెయ్యిపోయింది. నాన్నకెంతో కొంత డబ్బిచ్చి పనిలోంచి తీసేసారు మిల్లు యజమాన్లు. అప్పట్నుండి మొదలయ్యాయి మాకు కష్టాలు.

అమ్మ ఏం చేసేదో పాపం యింటి గడప దాటకుండానే మాకు అన్నీ చూసేది. చుట్టాలు ఏదో సాయం చేస్తుండేవారు.

అలా కూడా జరగడం చూడలేని దేవుడు మా నాన్నకి టి.బి వరంగా ఇచ్చాడు. ఆ జబ్బుతో ఆయన పోయాడు - రాత్రింబగళ్ళూ సేవ చేసిన మా అమ్మకి ఆ జబ్బు దానం చేసి. అమ్మ కూడా పోయింది.

అమ్మాజీ చెప్పడం ఆపింది.

కళ్ళు ధారాపాతంగా కురుస్తున్నాయి.

"సారీ వద్దులే అమ్మాజీ చెప్పొద్దు" అంది మహా ఒక రకమైన వుద్వేగానికి గురవుతూ.

అమ్మాజీ కాసేపు తలదించుకుని "ఫర్వాలేదండి. అప్పట్నుంచి సంసారభారం నామీద పడింది. చదువాపేసాను. తమ్ముళ్ళిద్దర్నీ సాకే భారం నా మీద పడింది. వీధంతా మా వాళ్ళే కాబట్టి తలో చెయ్యి వేసారు. నెలకి పదిరూపాయలు, రెండు కే.జీల బియ్యం, పప్పు - ఇలా తల ఒకటి యిచ్చేవారు. ఫస్టొచ్చిందంటే బిక్కు బిక్కు మనేది మనసు. ఎవరూ ఆళ్ళంత వాళ్ళివ్వరు. వెళ్ళడగాలి. వెంటనే అడిగితే 'అప్పుడే తయారయ్యారా' అని తిట్టేవారు. అడక్కపోతే 'ఎంత పొగరో - చింత చచ్చినా పులుపు చావలేదని అనేవారు.

'ఒకరోజా - రెండురోజులా.. సంవత్సరాలు. ఫస్టుకి తమ్ముళ్ళని వెళ్ళి అడగమంటే వెళ్ళమని ఏడ్చేవాళ్ళు. కోపంతో తన్నేదాన్ని. ఆ తర్వాత ముగ్గురం కలిసి ఏడ్చేవాళ్ళం. ఇక ఇలా కాదని నేనే అడగటం మొదలు పెట్టాను. ఒక గది అద్దికిచ్చేసాను. అదే నా ఖర్మ" అంటూ ఆగింది అమ్మాజీ వూపిరి తీసుకోడానికన్నట్లుగా.

మహా అలా చూస్తూనే వుంది.

ఆ బాధలు వినడానికే కష్టంగా వున్నాయి.

ప్రతి మనిషికి ఆత్మాభిమానం వుంటుంది. దాన్ని చంపుకోవడమంటే దానికి మించిన చావులేదు. కానీ ఒక మనిషికి ఏదైనా అవసరం పడినప్పుడే మనిషిలోని శాడిజం పురివిప్పుతుంది. మాటలతో హింసించి ఆనంద పడతాడు కాబోలు. తనకింతవరకూ యిలాంటి బాధలుంటాయనే తెలియదు.

"ఆ గదిలోకి ఒక తల్లి కొడుకూ వచ్చారు. కొడుకు పేరు సత్యనారాయణ. సత్యం అని పిలిచేది వాళ్ళమ్మ. ఆవిడపేరు లక్ష్మీ నరసమ్మ. భర్తలేడు. సత్యం ఏదో కంపెనీలో పనిచేసేవాడు. వయసులో వున్నాడు. బాగానే వుండేవాడు. చాలా నెమ్మది. అందరూ చాలా మంచివాడనే వారు. మంచివాడే కానీ నా వైపు దొంగచూపులు చూసేవాడు. నాకు పదహారేళ్ళొచ్చాయి. ఆ చూపులు బాగానే అనిపించాయి. అందులో నాకు నవ్వెక్కువ. అయినదానికీ కాని దానికీ నవ్వుతుండేదాన్ని. మా చుట్టాలు పెట్టకపోయినా అలా నవ్వుతున్నానని తిడుతుండేవారు. నేనతని ఆకర్షణలో పడ్డాను. ఏ రాత్రిపూటో కాసేపు సందుచూసుకుని మండువా వరండాలోనో పెరట్లోనో కలిసేవాళ్ళం. పేరుకి రెండేసి గదులే అయినా వరండాలన్నీ అందరం కలిసే వాడుకునేవాళ్ళం. నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానని చెప్పాడు. నా తమ్ముళ్ళ చదువులకి రహస్యంగా కొంత డబ్బు సాయంచేసేవాడు. అలా నేనతనికి లొంగిపోయాను. ఫలితంగా మూడో నెల వచ్చేంది.

"అంటే?" అమాయకంగా అడిగింది.

అమ్మాజీకి కూడా ఎలా చెప్పాలో తెలియలేదు.

"అంటే అదేనండీ, ఆః ప్రెగ్నెన్సీ ఏదో అంటారే... అది"

"అయ్యో" అంది మహా జాలిగా.

"అందరికీ తెలిసిపోయింది. అమ్మా బాబూ లేనోళ్ళ మీద అందరికీ పెత్తనాలే. అందరూ తిట్టిపోసారు. మూలనున్నవాళ్ళు కూడా లేచొచ్చి తన్నారు. పరువు తీసానన్నారు. మా దూరపు చుట్టాల్లో ఒకావిడుంది. ఆవిడకి చాలా డబ్బుంది. అందుకని అందరూ ఆమెకే పెత్తనమిస్తారు. ఆవిడ జోక్యం చేసుకుని నేనెంత మొత్తుకున్నా వినకుండా కడుపు తీయించేసింది. సత్యాన్ని, వాళ్ళమ్మని యింట్లోంచి పంపించేసారు. సత్యానికి ఒక పోలియో మరదలుంది. పేరు కాంతం. ఆ పిల్లని చేసుకుంటే ఆస్తియిస్తామని అతని మేనమామ ఎప్పట్నుంచో అడుగుతున్నాడట. ఈళ్ళందరూ కలిసి సత్యానికి ఆ పిల్లని ముడేసారు. నేను ఎంత ఏడ్చినా నా మాటెవ్వరూ యినలేదు. కొన్నాళ్ళు సత్యం నాకు రహస్యంగా డబ్బు యిస్తూనే వుండేవాడు. నా తమ్ముళ్ళ చదువులయ్యేవరకూ నన్ను వుండనిచ్చారు. ఇక ఆళ్ళ పెళ్ళాలొచ్చాక నేను వుండటం ఎవరూ యిష్టపడలేదు. ఇక యిలా బయటకొచ్చేసాను. సత్యమే ఏదో నా మొహాన యింతని పడేస్తాడు - అడగ్గా అడగ్గా" అంటూ ఆపింది అమ్మాజీ.

మహా ఆ కథ విని చాలా బాధపడిపోయింది.

తనకీ కొంత బాధ తెలుసు.

అంత డబ్బున్న తననే కౌశిక్ మోసం చేసాడు.

ఎక్కడయినా లోకమింతే కాబోలు.

"మరి..మరి.. నిన్ను అతనికే యిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యొచ్చుకదా!" అంతా విని అమాయకంగా అడిగింది మహా.

బదులుగా పకపకా నవ్వింది అమ్మాజీ. "అంతా యిని బలే మాట్లాడ్తున్నారు అమ్మాయిగారూ! మా కులం గొప్పది. ఆళ్ళది తక్కువని కదా యీళ్ళా పని చేసింది. మన కులపిల్ల తప్పుడిది - అని ముద్రేసి వదిలేసినా పర్వాలేదు కానీ దానికి తక్కువ కులపోడు కిచ్చి పెళ్ళిచేయకూడదు. డబ్బున్నోడిదే పెద్దకులమని ఈ సన్నాసులకి తెలిసేడిస్తే కదా!"

"అయ్యో" అంది మహా బాధగా.

"వదిలేయండి. ఈ మాటల్లో చాలా టైమయిపోయింది. కుక్కర్ పెట్టొస్తా" అని వంటగదిలోకెళ్ళి రైస్ కుక్కర్ పెట్టి ఒకసారెళ్ళి అమ్మాణిగార్ని చూసొస్తా" అని కిందకెళ్ళింది అమ్మాజీ.

అమ్మాజీ వెళ్ళిన వైపే జాలిగా చూస్తూ కూర్చుంది మహా ఆమె అల్లుతున్న లేసుని చేతిలోకి తీసుకుని.

పాపాయమ్మ అన్నం పెట్టుకుని తిని కంచం కడిగి దోసెలకి బియ్యం నాన బోద్దామని చూస్తుండగా సన్నగా బియ్యం కారిన చార కంటపడింది. ఆ చీకటి గదిలో కనపడక లైటేసి పట్టి చూసింది. బియ్యమే. రెండు గింజలు తీసుకుని చూసింది. అవి తన బియ్యం కాదు. లత తెచ్చినవి. మళ్ళీ దార వైపు బియ్యం వైపు మెల్లిగా నడుస్తూ వెళ్ళింది. వీధిదకా వుందా ధార. ఆ తర్వాత కనపడలేదు. అంతకుముందే రామక్రిష్ణ బయటకెళ్ళాడు. ఈ బియ్యానికి రామక్రిష్ణకీ సంబంధం ఏంటో అర్థం కావడంలేదు ఎంతాలోచించినా పాపాయమ్మకి.

వెనకాలే వెళ్ళడానికి కాళ్ళు సహకరించవు.

"ఎటెళ్ళాడో దొంగ సచ్చినోడు" అనుకుంటూ అటూ యిటూ చూసింది.

అప్పుడే ఎక్కడో పనిచేసి వస్తున్న ఉమ్మడి సీత కళ్ళలో పడింది. "ఏవే సీతా, యిలారా" అంది పాపాయమ్మ.

సీత గబగబా వూగిపోతూ దగ్గరకొచ్చింది.

పొద్దున్నే పాపాయమ్మ దోసెలేసే ప్రదేశమంతా శుభ్రంగా వూడ్చి నీళ్ళు జల్లి పెడుతుంది సీత. బదులుగా రెండు దోసెలు పెడుతుంది పాపాయమ్మ.

"ఏటండీ?" అంది సీత దగ్గరకొచ్చి.

"ఇటుకేసి మా రామకిష్టగాడెల్లాడు. ఎటెల్లేడో సూసేవా?

"ఇంకెటెల్తారండీ, మీకు తెల్వదా! ఆ సందమ్మొల సెక్కే సచ్చోతి కొట్టుకాడ కూచుని సిగరెట్లు తాగుతా కబుర్లాడతుంటారండి. ఇప్పుడే ఆ కొట్టు సుబ్బరం సేసొస్తన్నా" అంది సీత.

"ఏంటి సచ్చవతితోనా.. దాని మొగుడులేడా అక్కడ"

"ఆయనగారు సెంటర్లో మిసిను కుడ్తాడు కదాండీ... పొద్దున్నే ఎల్లిపోతాడు. కొట్టు యీరే సూసుకుంటారు. మీ అబ్బాయిగారి మకావక్కడే ఎప్పుడూ" అంది సీత నవ్వుతూ.

"సర్లే.. నీ నవ్వు నా ఏడుపులా వుంది. ఇంకెల్లు" అంది పాపాయమ్మ చిరాగ్గా.

సీత వెళ్ళిపోయింది.

ఆ మర్నాడు పాపాయమ్మ లత పనికెళ్ళాక నిద్రపోతున్నట్లు నటిస్తూ రామక్రిష్ణనే గమనిస్తోంది.

లత వెళ్ళాక పూర్తి మగాడయిపోతాడు రామక్రిష్ణ.

స్నానం చేసొచ్చి పౌడరు బియ్యప్పిండిలా వంపుకుని వళ్ళంతా రాసేసుకుని పైజమా లాల్చీ వేసుకున్నాడు. తల దువ్వుకుని విజిలేసుకుంటూ అటూ యిటూ తిరిగాడు ఆ ఒక్క గదిలోనే.

"అమ్మా డబ్బులేటన్నా వున్నాయేంటే?" అడిగాడు పాపాయమ్మని దగ్గరగా వచ్చి.

పాపాయమ్మ వులకలేదు పలకలేదు.

"ఇదప్పుడే నిగడదీసుకుని పడుకుంది" అంటూ చిన్నగా లత తెచ్చి బియ్యం పోసిన డబ్బా దగ్గరకెళ్ళాడు.

పాపాయమ్మ ఊపిరి బిగబెట్టి చూస్తోంది కొద్దిగా కళ్ళు తెరచి.

లాల్చీ పైజమా జేబుల్లో పట్టినన్ని బియ్యం పోసాడు రామక్రిష్ణ. వెంటనే విజిలేసుకుంటూ బయటకెళ్ళిపోయాడు. పాపాయమ్మ వెంటనే లేచి మెల్లగా అడుగులేస్తూ రామక్రిష్ణకి తెలియకుండా గోడవారల్నుంచి నడుస్తూ కొట్టు పక్కకి చేరుకుంది.

రామక్రిష్ణని చూడగానే సత్యవతి పళ్ళికిలించి నవ్వింది.

వెంటనే కౌంటర్‌లో చేట పెట్టింది.

రామక్రిష్ణ నాలుగు జేబుల్లో బియ్యం చేటలో వంపేడు. రెండు కేజీలపైనే వుంటాయవి.

"ఎన్నాళ్ళిలా బియ్యవమ్ముకుంటావూ..? ఏదైనా పని చెయ్యచ్చుకదా?" అంటూ నాలుగు సిగరెట్లిచ్చింది సత్యవతి.

"ఏ పని సెయ్యమంటావే. నీ కొట్లోగాని పనిస్తావా?" అంటూ వెటకారమాడి హీరోలా సిగరెట్టు వెలిగించాడు రామక్రిష్ణ.

"ఇంకా నయం. నా కొట్టులో సరుకుంటదా?" అని నవ్వి చేటలో బియ్యం డబ్బాలో పొయ్యయిబోయింది సత్యవతి.

"ఆగుఁ!" ఆ కేకకి వులిక్కిపడి తలెత్తి చూసింది సత్యవతి.

ఎదురుగా మహాకాళిలా నిలబడింది పాపాయమ్మ వగరుస్తూ.

తల్లిని చూడగానే ఒక్క పరుగు తీసాడు రామక్రిష్ణ.

"ఎక్కడికిరా, ఆగక్కడ" అని అరిచింది పాపాయమ్మ.

అయినా నేరాలకి అలవాటుపడ్డ రామక్రిష్ణ ఆగలేదు.

"ఏవే.. ఎన్నాళ్ళనుండి సాగుతుందీ కద?" అంది పాపాయమ్మ.

"కదేంటండి మాటలు తిన్నగా రానియ్యండి" అంది చెక్కా సత్యవతి లోపల భయాన్ని దాచుకుని బయటకి గంభీరంగా.

"అబ్బో మీ ఆయన కలెట్టరూ. నేను జడిసిపోడానికి. అప్పనంగా బియ్యం కాజేసి ఆడి మొహాన సిగరెట్లడేస్తావా?" అంది పాపాయమ్మ.

"ఇది మరీ బాగుందండి. డబ్బుల్లేవు బియ్యమిస్తావన్నాడు. పోన్లే అని తెలిసినోడని యిస్తున్నా. లేకపోతే ఆ ముక్కుబియ్యం ఎవడిక్కావాలండీ" అంది సత్యవతి కోపంగా.

"రేపాడు దొంగ బంగారం తెస్తే అది కూడా తీసుకుంటావా... ఇదా నీ యాపారం. ఆడు సేసిన ఎదవ పనికి నా మీద దొంగతనవెట్టింది నా కోడలు" అంటూ ఎగిరింది పాపాయమ్మ.

అప్పటికే అక్కడ జనం పోగయ్యారు.

ఉమ్మడి సీత కూడా పరిగెత్తుకొచ్చింది అక్కడికి.

అప్పటికే తగదా ముదిరిపోయింది.

అమ్మాజీని చూసి బావురుమంది సత్యవతి.

"సూడండమ్మాజీగారు. ఈవిడ పొద్దున్నే నా బేరాలన్నీ చెడగొట్టేస్తున్నారు. ఇదంతా మా ఆయనకి తెలిసిందంటే మా ఆయన తాగొచ్చి నన్నిరగ్గొట్టేస్తాడు. నేను దొంగసామాను కొనేదాన్నా? ఎంతల్లరి చేసేస్తన్నారో" అంటూ ఏడ్చినంత పని చేసింది సత్యవతి.

అమ్మాజీ కోపంతో వగరుస్తున్న పాపాయమ్మని పట్టుకుని "ఏంటి మామ్మా ఇదంతా? ఇంటికి పద" అంది.

"ఏంటే.. ఇంటికి పదంటన్నావ్. ఈది ఈదంతా నాకోడలు నన్ను దొంగని జేస్తే లేదా. దొంగ సామాను కొనే దీనికా పరువు. రానీ.దీని మొగుడు లోవరాజుకి కదంతా చెప్తా" అంది పాపాయమ్మ.

"చాల్లే చెప్పావుగానీ ముందెంత ఆయాసపడ్తున్నావో చూసుకో. పద" అంటూ అమ్మాజీ, సీత చెరో రెక్కపట్టుకుని యింటికి లాక్కొచ్చారు.

అమ్మాజీ ఎంత చెప్పినా పాపాయమ్మ దారి పొడుగునా వాగుతూనే వుంది గుండెలు బాదుకుంటూ.

"అమ్మా.. రెక్కల కట్టం సేసుకునే నాకు దొంగతనం కడతారా రానియ్. దాని పని ఆడి పని చెప్తా" అంటూ అరుస్తూనే ఉంది.

"మామ్మా నీ పిచ్చిగాని జేబులో బియ్యం ఎన్ని పడతాయే?"అంది అమ్మాజీ నవ్వుతూ పాపాయమ్మని మంచమ్మీద కూర్చోబెట్టి.

పాపాయమ్మ మంచినీళ్ళు తాగుతూ ఆలోచనలో పడింది.

"జేబులో బియ్యం ఈడమ్మడం - ఆవిడ కొనడం..." అంటూ మళ్ళీ పకపకా నవ్వింది అమ్మాజీ.

"ఆపవే. వూరికే ఎదవనవ్వూ నువ్వూ. సేట్లో బియ్యం రెండు కేజీలుంటాయే! నా కళ్ళతో నేన్జూసేను." అంటూ మళ్ళీ ఆలోచించింది పాపాయమ్మ.

"చాల్లే మామ్మా.. జేబుల్లో రెండు కేజీల బియ్యవా... యిడ్డూరంగా" అంది అమ్మాజీ.

"ఉండవే" అంటూ పాపాయమ్మ మంచమ్మీద నుండి లేచి దండెం మీదున్న రామ్మక్రిష్ణ మరో లాల్చీ పైజమా తీసి తిప్పి చూసి తెల్లబోయింది.

"ఇటు చూడు" అందా బట్టలు అమ్మాజీ మీదకి గిరాటేసి.

అమ్మాజీ వాటినందుకుని "ఏవయ్యింది?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"ఆ జేబులు సూడవే ఎర్రి మొహమా?" అంది పాపాయమ్మ అసహనంగా.

అమ్మాజీ ఈసారి మరింత ఆశ్చర్యపోయింది.

వాటికి మరో గుడ్డతో అరకేజి బియ్యం పట్టే జేబులు కుట్టివున్నాయి. బట్ట రంగు అదేకానీ గుడ్డ వేరేది.

"అవునమ్మా. నిజవే. నీ కొడుకు దేవాంతకుడు. నీ తెలివి తేటలే వచ్చేసాయి" అని మళ్ళీ పడీ పడి నవ్వింది అమ్మాజీ.

"ఈసారి నవ్వావంటే పళ్ళూడపీకేస్తాను. ఈ ముదనట్టపు తెలివితేట్లు నాయికావమ్మో. నేను రోజూ బట్టలుతుకుతూ వున్నాగాని యీ యివరం నేను కనిపెట్టలేదే తల్లీ! రానియ్ ఆణ్ణీ, దాన్ని. ఈరోజటో యిటో తేలిపోవాలి" అంటూ ఎగిరెగిరి పడింది పాపాయమ్మ.

"ఏంటి తేలిపోయేది. ఊరుకో. ఇప్పటికే అందరూ నవ్వుతున్నారు. అన్నం తిని ఆ మాత్రేసుకుని పడుకో" అంటూ హెచ్చరించి ఈ సంగతి చెప్పడానికి పరుగున మహా దగ్గర కెళ్ళింది అమ్మాజీ.

వెళ్ళడం వెళ్ళడం నేలమీద కూలబడి నేలమీద పొర్లినట్లు దొర్లుతూ నవ్వుతున్న అమ్మాజీని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది మహా.

"ఏంటి, ఏం జరిగింది ఎందుకలా నవ్వుతున్నావ్?" అంటూ ఆశ్చర్యపడుతూ అడిగింది మహా.

అమ్మాజీ నవ్వాపుకుని జరిగింది చెబుతుంటే నిజంగానే తెల్లబోయింది మహా.

మహాకి రామ్మక్రిష్ణ చేసిన దానికన్నా అమ్మాజీ నవ్వు చూసి చాలా ఆశ్చర్యమేసింది.

అమ్మాజీ కథ తెలియకపోతే ఆ సంగతి వేరుగా వుండేది. ఈ అమ్మాయి ఎలా నవ్వగలుగుతోంది - జీవితంలో యింత విషాదం పెట్టుకుని అని మరీ మరీ ఆశ్చర్యపోయింది మహా.

"రామ్మక్రిష్ణ సంగతి వదిలేసి నువ్వు నువ్వింతలా ఎలా నవ్వగలుగుతున్నావ్?" అనడిగింది మహా.

అమ్మాజీ గోడకి జేరబడి కూర్చుని నవ్వడం వలన వచ్చిన కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని "మాలాటోళ్ళకి యిలాటి వరాలేవో పడేస్తాడండి ఆ దేవుడు బతకడానికి" అంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments